

[Poul Hartling.]

Den højtærede statsminister sagde, at vi var i ganske særlige vanskeligheder herhjemme, fordi vi var midt i en omstillingsproces — det var i forbindelse med produktionsfremgangen. I den anledning kom den højtærede statsminister med en bemærkning, som jeg synes ikke var ganske fin. Han sagde, at så langt går propagandaen dog ikke, at man vil benægte fremgangen. Den måde at polemisere på kan jeg ikke rigtig godkende. Så langt går propagandaen altså stadig væk, at regeringen vil tage fremgangen til indtægt. Statsministeren sagde, at vi havde ganske særlige vanskeligheder herhjemme, fordi vi skulle omstille fra landbrug til industri, og jeg vil da gøre opmærksom på, at mange af de lande, vi sammenligner os med, har haft akkurat den samme omstillingsvanskelighed. I Holland har man i de sidste 10 år måttet nedlægge 100.000 af 300.000 landbrug. Tyskland har haft alle vanskelighederne efter krigen ødelæggelser. Jeg tror ikke, den højtærede statsministers betragtninger kan holde på dette punkt.

Jeg takker for de to svar, dels med hensyn til kildeskatten, dels med hensyn til DsU. Når det blev sagt i går af den ærede socialdemokratiske ordfører, at den unge socialdemokrat opdrages igennem DsU og siden igennem partiet til nordisk forståelse, så må jeg altså også forstå nu, at han opdrages til SF-forståelse.

Jeg har kun en enkelt bemærkning tilbage. Det drejer sig om det med den manglende sociale forståelse, som jeg gerne vil tilbagevise. Den højtærede statsminister sagde om fordelingspolitikken — og den højtærede finansminister var inde på det samme — at der var vist ikke megen social forståelse i venstre. Det er et forsøg på at dutte os et synspunkt på, som vi ikke har. Vi skal ikke diskutere, hvem der har mest moderne synspunkter med hensyn til sociallovgivning, men jeg tror dog nok, at man har lagt mærke til, at det var venstre, der tog initiativet til at nedsætte en ny sociallovskommission, og det skete vel at mærke ledsaget af et program om moderne socialpolitik. Vi har lagt megen vægt på at få løftet denne sag ud af den politiske strid, og derfor valgte vi kommissionsvejen. Siden hen har man da også sluttet op om vore synspunkter fra mange sider. Et angreb på fordelingspolitik-

ken betyder ikke mindre social forståelse, men en sund og frigørende produktionspolitik, der først og fremmest vil være til hjælp for de grupper, som er svagest stillet.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg takker den højtærede justitsminister for den redegørelse, han gav. Mine oplysninger stammede fra Politiken, og så må vi jo se, hvad Politiken i morgen eller en anden dag finder på at skrive til justitsministerens redegørelse. Det vil nok blive afklaret.

Jeg takker den højtærede finansminister for hans oplysninger om opsparings størrelse i samfundet; de var nu heller ikke forbigået min opmærksomhed. Det, jeg talte om, var gældsætningen, og det er lige det modsatte af opsparing. Det, der interesserer mig i denne forbindelse, er gældsætningens vækst, og jeg tror i og for sig, når vi lader alle politiske drillerier ligge, at den højtærede statsminister må give mig ret i, at en af inflationens største svagheder er, at den opfordrer til gældsætning, til hele tiden at prøve på at låne i stedet for at skaffe pengene, før man køber. Bekæmpelsen af den er meget vanskelig, fordi forbrugsbegrænsningen bliver meget svær i et samfund, hvor man venter en stadig prisstigning. Jeg mener, det er regeringens økonomiske politik, der er skyld i det, men det er jo noget andet. Det mener den højtærede statsminister ikke. Det ville han dog nok mene, hvis det var en anden regering, der havde siddet, og der var sket den samme udvikling — men så var selvfølgelig den udvikling heller ikke sket.

Til den højtærede statsminister vil jeg gerne sige, at han siger, at man kunne være begyndt den 3. februar. Nu er der altså først det med det stykvis, og så kommer det — som statsministeren næppe var uvidende om — at sagen først kom til første behandling den 10. februar, og så kom Nordisk Råd. Vi kunne altså tidligst begynde den 23. februar. Men jeg tror også, at udvalgets formand vil give os ret i, at der blev bestilt meget, medens vi ventede på, at finansministeren skulle komme med den anden buket.

Men der er én ting, jeg aldrig har forstået, og det er, at denne anden buket skulle komme den 12.-13. marts, og at statsministeren siger, at den måtte afvente overens-